
Luksus på takterrassen

LEGELIVET

MARTE ROA SYVERTSEN

marsyv@vestreviken.no

Marte Roa Syvertsen er lege ved Nevrologisk avdeling og forskningssjef ved Drammen sykehus, Vestre Viken.

Det er ikke mange frynsegoder igjen i denne bransjen. Vi må ta med oss den luksusen vi får.

Foto: privat

Ryktene går om elleville tilstander. Det var golfturer til Mallorca med ektefeller og barn. Det var dyre restauranter med høye glass og bobler. Det var kurs og konferanser for alle mann, tidvis med minimalt faglig innhold. Det var strender og paraplydrinker, brede glis, tennistimer og cruise i legelivet før. Ikke sant?

Nå er det blitt andre boller. Du betaler kanskje for julebordet selv og får en nøkkelring som takk for årets innsats, eller en refleks, eller en kortstokk med logo. Ser ikke du også med lange blikk over mot næringslivet, som stadig er på fest, har store kontorer med skinnstoler og glassflater, personlig sekretær og flyr på business class? For der sitter du, med din seksårige utdanning pluss doktorgrad, og lurert på om følelsen av å ha en viktig jobb er den eneste gode frynsen i denne brokete bildeveven som kalles legelivet. Det diskuteres om det går an å dra på kurs eller ikke. Nei, nå får ingen dra på kurs, ikke engang et kvarter borte fra turnusen. Det er for stramt. Det er kolonne på kolonne med røde tall. Dere får ikke vikar. Du må nok ta over naboens lister så lenge, hvis

han skal gå på en avslutning i barnehagen, eller – gud forby – hvis han er syk selv. Ingen har tid til å være syke her. Er det verdt innsatsen? Skulle du heller ha lent deg bakover i en skinnstol et helt annet sted?

«For der sitter du, med din seksårige utdanning pluss doktorgrad, og lurer på om følelsen av å ha en viktig jobb er den eneste gode frynsen i denne brokete bildeveven som kalles legelivet»

Svaret, etter 17 år i helsebransjen for min del, er klart og tydelig «nei». Det betyr ikke at jeg ikke har tenkt tanken. Jeg skriver det jo her. Det paradoksale er at denne åpenbaringen, dette «nei», kom til meg i et svømmebasseng på en takterrasse i midnattssol, mens jeg var på jobb, mens jeg fikk smake på fem minutters luksus innenfor rammene av yrket mitt.

Hva i alle dager kastet du bort tiden med i det svømmebassenget, er det naturlig at dere lurer på nå. Og saken tilspisser seg nok enda et hakk når jeg forteller at vi faktisk var en hel gjeng som kastet bort tiden i svømmebasseng den dagen, nærmere bestemt ni nevrologer, én sykepleier og to spesialister i klinisk nevrofysiologi. Jeg har bilde av det, og det glises. Det ser ut som om vi kommer til å ta over verden når som helst. Hadde du spurt oss akkurat da, hver og en av oss, om vi heller skulle vært et annet sted enn i dette faget, ville du fått et høyt og tydelig «nei», som flerstemt kor.

Det er nemlig her vi hører til, ikke nødvendigvis i et svømmebasseng i midnattssol (selv om det hjelper), men sammen med disse menneskene. Her ser jeg igjen mange av de samme ansiktene som jeg stod og skalv foran, da jeg skulle presentere for første gang på tilsvarende møte i Stavanger høsten 2006. Vi er her fremdeles. Vi samler på tiår med erfaring, på hverandres historier, oppdagelser, forskningsideer og fremskritt. Vi konkurrerer litt, men vi deler mer. Vi er på hverandres mobiltelefoner, i kontaktlistene, i sosiale medier. Vi skravler, noen ganger om TV-serier og reiser, men vi skravler også om den nyeste behandlingen. Har du hørt om det? Har dere prøvd? Hvordan løses det hos dere i Tromsø, i Trondheim, i Bergen?

Disse linjene er vanskelige å bygge med formelle strukturer, men de kan oppstå og forsterkes i svømmebasseng, eller i en kurvstol på terrassen, eller mens vi venter på et fly. Da er veien så mye kortere etterpå, til en felles publisasjon i stedet for skuling over skuldre, til et godt råd når du står fast med en vanskelig sak, til et uoppfordret tips når du minst venter det.

Pasientene våre har dette fagmiljøet i ryggen, tiår etter tiår med engasjement. Vi legger inn den ekstra timen eller den ekstra formiddagen, selvfølgelig. Vi teller ikke minutter. Neste generasjon spesialister kommer bort til kurvstolene og blir tatt godt imot der, akkurat som jeg ble det i 2006.

«Det vi kanskje trenger mest, er å oppleve, ikke bare bli fortalt, at vi blir sett og verdsatt – at vi ikke må slåss for parkeringsplassen, at kaffen er gratis, at vi kan få et par timer til faglig fordypning»

Selvfølgelig skal vi ikke på golftur til Mallorca. Jeg tror ikke noen av oss spiller golf heller. (Hvor mye mosjon er det egentlig i å spasere, eller til å med *kjøre* rundt på en nyklipt plen?) Men det er ikke til å komme fra at vi må møtes. Vi må se og høre hverandre i levende live, vi må le litt, klage litt, fortelle noen historier. Dere kan gjerne klappe for oss, si at vi er viktige. Dere kan gjerne si at helsearbeidere skulle hatt høyere lønn, mange burde nok hatt det. Men det vi kanskje trenger mest, er å oppleve, ikke bare bli fortalt, at vi blir sett og verdsatt – at vi ikke må slåss for parkeringsplassen, at kaffen er gratis, at vi kan få et par timer til faglig fordypning, eller den dagen med kollegaer i midnattssol, én gang i året. Vi trenger å høre til noe, vi er jo mennesker, og *no man is an island*. Får jeg det, da blir jeg ikke sjalu på næringslivets kule kontorer. Da kan du godt reparere sykehuset mitt med gaffateip, som dere for så vidt allerede har gjort her, i mange år. Jeg svarer uansett klart og tydelig «nei – jeg skal ingen andre steder.»

Publisert: 7. oktober 2024. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.24.0413

Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 22. mars 2026.